

ἜΤΟΣ Γ'.

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ἘΦΗΜΕΡΙΣ ΣΑΡΔΥΡΙΑΚΗ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΓΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ἌΡΙΘ. 113

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 15

Τιμὴ ἑτησίας συνδρομῆς προπληρωτέας διὰ μὲν τὸ Ἑσωτερικὸν δραχμαὶ νέαι 12, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν 20.
Τὸ Γραφεῖον τῆς ἐφημερίδος, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου ἀριθ. 14 ἀπέναντι τῆς Γενικῆς Πιστωτικῆς Τραπεζῆς.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 12 Ἀπριλίου 1881.

Ἐν τῷ ἀγόνῳ σταδίῳ τῆς πολιτικῆς ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ, οἱ προκρίτωντες πρόσωπόν τι ἐπὶ τῆς σαληνῆς λαμβάνουσι τὸ ἀνάλογον προσωπεῖον κατὰ τὰς περιστάσεις, εἰς οὐδὲν ἄλλο ἀποβλέποντες ἢ εἰς τὸ ἴδιον πενιχρὸν συμφέρον. Τοιαύτη ἡ σημερινὴ θέσις, ἣν ἔλαβεν ὁ ἡγέτης μιᾶς τῶν δύο μερίδων, προσποιούμενος, ὅτι ὑπὸ μεγάλης δῆθεν κατέχευται ἀγκυκλήσεως διὰ τὴν γελοῖον τοῦ δράκματος κατὰστροφὴν, ὡς ἐὰν αὐτὸς ἐνέχεται ὀλιγώτερον τοῦ κ. Κουμουνοῦρου εἰς τὴν παροῦσαν τῶν πραγμάτων κατὰστασιν. Ἀληθῶς ὁ φιλοσοφικῶς ἐρευνῶν τὴν ἱστορίαν τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἀπὸ τῆς ἐκρήξεως τῆς ἐπαναστάσεως τῆς Ἐρζεγοβίνης μέχρις σήμερον, κατὰφρονῶς βλέπει τὴν σιμικρότητα τῶν ἀνθρώπων, εἰς τοὺς ὁποίους ἀνέθεσεν ὁ τόπος τὴν τύχην του, καὶ τὴν ἀνικανότητά αὐτῶν τοῦ τόπου αὐτοῦ εἰς τὸ νὰ λάβῃ μέρος σπουδαῖον εἰς τὴν ἀνέλιξιν τῶν γεγονότων, τὰ ὁποῖα ἐντὸς βραχυτάτου χρόνου θέλουσιν ἀλλοιωθεῖν καθολοκληρίαν τὴν φάσιν τοῦ ἀνατολικοῦ κόσμου. Ἐξ ὧν τῶν γενομένων ἀπεδείχθη, ὅτι οὐδὲν πολιτικὸν σχέδιον, οὐδεμίαν δικεγορῶμεν ἐξωτερικὴν πολιτικὴν ὑπῆρχεν ἐν τῷ νῶ οὐδενὸς τῶν πολιτικῶν ἡγετῶν. Οὔτε μετὰ τῆς Ῥωσικῆς συνειργάστησαν, ὡς αἱ ἄλλαι τῆς Τουρκικῆς Χριστιανικαὶ ἐθνοτήτες, οὔτε μετὰ τῆς Εὐρώπης. Ἡ Ἑλλάς κατεδείχθη ἐντελῶς μεμονωμένη, καὶ ἀνεγνωρίσθη πρὸς τῆς Εὐρώπης ὡς μὴ δυναμένη ν' ἀξιώτῃ ἄλλο τι ἢ μικρὰν ἐδρακίαν αὐξήσιν. Ταύτην δὲ τὴν πενιχρὰν, ἀλλ' ἀσφαλῆ

ἐπιτυχίαν, κατώρθωσεν οἱ ἡγέται νὰ καταστήτωσι προβληματικὴν, νὰ τὴν ἐξαγοράσωσιν ἄνευ ἀνάγκης διὰ τῆς κατὰστροφῆς τῆς ἐργασίας μιᾶς τοῦλάχιστον γενεᾶς, καὶ διὰ τῆς τελείας συντριβῆς τῆς ἐθνικῆς φιλοτιμίας ἢ, ἀκριβέστερον εἰπεῖν, διὰ τῆς κατὰδείξεως τῆς μηδαιμότητος ἡμῶν. Ἀληθῶς ἡ Ἑλλάς, μικρὰ οὕτω καὶ ἀρχαῖος καθ' ὄλα, δὲν ἠδύνατο νὰ παρκαταθῆ ὅ,τι δὲν ἦτο, ἠδύνατο ὅμως νὰ μὴ φανῆ γελοῖα καὶ νὰ μὴ κατὰπακνήσῃ εἰς τοῦτο τὰς δυνάμεις της. Ἐὰν δὲ οὕτως ἐνήργησεν, ὀφείλει τοῦτο εἰς τοὺς πολιτικίσκους της, καὶ βεβήτως οὐχὶ ὀλιγώτερον τῶν ἄλλων εἰς ἐκεῖνον, ὅστις ἐπὶ ἰδίᾳ εὐθύνη καὶ ἐναντίον ῥητῶν ἐξωθεν παρκατηρήσεων, ἀνέλαβε νὰ ὀπλίσῃ τὸ ἔθνος διὰ νὰ τὸ θέσῃ ἀναποδράστως εἰς τὴν εὐρίσκαται ἤδη θέσιν.

ANEMOMAZOMATA

Ὁ Ἀσμοδαῖος εἶπε πολλάκις, καὶ δὲν θὰ πύσῃ νὰ ἐπακλαυθῆναι τάδε. Διαδοχῶς, συλλαλητήρια, κηδεῖαι ἐπιδεικτικαί, ἀγορεύσεις, δικτριδικί, διθύρακμοι, ἀμοιβαῖοι θαυμασμοί, ἐθνικοὶ δεσμοί, φαντασμαγορίαι, ἀπάτη, φεγάκη, ἀγυρτεῖα, βυζαντινὰ διαφοροῦμενα, ἰδοὺ ἐν συνόψει ὑπὸ πολιτικὴν ἔποψιν ὀλόκληρος ὁ γορικυλισμὸς. Διὰ τῶν ἐφοδίων δὲ τούτων ἐνοεῖ νὰ παρκατοποιήσῃ τοὺς προαιωρίους πόθους τοῦ ἀνικητάτου.

Ἐάν οἱ πολιτικῖσκοι δὲν ἔχωσι διορατικότητα εἰς τὰ διπλωματικά, ἔχουσιν ὅμως ὀξύνοϊάν τινα περὶ τὴν νεο-γρῆκυλικὴν ψυχολογίαν. Οὕτως ὄργανά τινα τοῦ ὑπουργικοῦ τύπου ἀκριδέστατα παριστῶσι τὸν ἡγέτην τῆς ἀντιπολιτεύσεως ὡς ἐπωφελομένον ἐκ τῶν δυσχερειῶν τῆς Πολιτείας, ἵνα ἀνκρηχθῆ εἰς τὴν ἐξουσίαν, καὶ τοὺς κατόπιν ἐορτῆς ἄγαν φιλοπολέμους ὡς φωνασκοῦντας ἤδη ὑπὲρ τοῦ πολέμου σωστά διότι ἡ ἀντιπολίτευσις κατώρθωσε νὰ τοὺς πείτη, ὅτι τὸν ἀπεφύγαμεν.

Finis Poloniae! ἤτοι Finis Graeciae! Λοιπόν, φίλε ἀνταποκριτὰ τῆς Ὀρας; Ἀληθέστατον! Ἀλλὰ δὲν ἦτο ἀνγκαιὴ ἡ βυζαντινὴ δικαιοσύνη τοῦ κ. Κουμουνοδούρου διὰ νὰ ἐννοήσητε τὴν κατὰ τὴν ταύτην ἀλήθειαν. Δυστυχῶς ὅμως τὸ Finis Graeciae δὲν λέγει ἤδη ὁ ἀνταποκριτὴς τῆς Ὀρας, ἢ ἀκριδέστερον εἰπεῖν ὁ ἡγέτης, ὡς ὁ πατριώτης Κοσσιούσκος τὸ Finis Poloniae ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, ἀλλὰ μουντζουρόνων χαρτί!

Κατὰ τὴν διαλεκτικὴν ὁ ἡγέτης εἶναι τέλειος ῥωμῆος. Ταύτην μόνην τὴν σκέψιν γεννᾷ τὸ ἐν τῇ Ὀρα τῆς 7 Ἀπριλίου ἐλεεινὸν διαλεκτικὸν γύμνασμα, δι' οὗ διὰ φράσεων τινῶν σταχυολογηθεισῶν ἐν ἐπιστολῇ ξένου ἀνταποκριτοῦ ζητεῖ ν' ἀποδείξῃ, ὅτι τὰ τελευταίως γενόμενα εἶναι συμπαίγνια, ὡς λέγει, μεταξὺ τῶν Δυνάμεων, τῆς Πύλης καὶ τῆς Ἑλλ. Κυβερνήσεως. Ἀλλ' ὤμεν δίκαιοι. Εἶναι τὸσον μωρὸν τὸ γύμνασμα, ὥστε δὲν πρέπει νὰ ἦναι ἔργον τοῦ ἡγέτου, ἀλλὰ τινος τῶν πολιτικῶν φίλων του, ἐξ ἐκείνων οἵτινες ἔλαβον περ' αὐτοῦ τὸ θάρρος ν' ἀνκμιγνύωνται εἰς ἀλλότρια τοῦ προορισμοῦ των, ἀντὶ νὰ κατὰ γίνωνται εἰς βιοποριστικὸν τι ἔργον, ὡς ἤθελον πράξει ἐν καινῶν καλῶς ἐρρυθμισμένῃ.

Οἱ ἡγέται ἀπεφάσισαν νὰ δαπανήσῃ τὸ ἔθνος 200 ἑκατομμύρια, νὰ ζημιωθῇ ἐκ τῆς ἀπολεσθείσης ἐργασίας του ἄλλα 200, διὰ νὰ λάβῃ τὴν Ἠπειρον καὶ τὴν Θεσσαλίαν. Πρὸς τοῦτο μετεχειρίσθησαν τὸν νομιζόμενον ἐλευθερὸν ἑλληνικὸν λαὸν ὡς δουλοπάροικον. Τί δ' ἀντὶ τῶν θυσιῶν τούτων κατώρθωσαν; Ἐμάζυσαν ἀνθρώπους ὡς ποιμνία, τοὺς ἐγύμνασαν εἰς τὸ ἐν δυνά, οὐδὲν δέ, ἀπολύτως οὐδὲν σπουδαῖον ὄργανισμὸν ἔδωσαν εἰς τὸν συρφετὸν τοῦτον τῶν ἀνθρώπων, οὗς ὠνόμασαν στρατόν. Περὶ νικητικοῦ δὲ τί ἀξίον λόγου ἐγένετο; Οὐδέν. Τούτων δὲ γενομένων, ἐδέχθημεν

ἤδη τὰ Θεσσαλικά χωράφια εὐγνωμόνως. Ἀλλ' ἦσαν ταῦτα ἀντάξια τούτων χρηματικῶν θυσιῶν; Ἐάν τὰ ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ Βασιλέως δαπανηθέντα εἰς τὸν στρατόν, ἐδάπανώθητο ὑπὲρ τῆς ἀκαπτύξεως τοῦ τόπου, ἤθελεν ἡ Ἑλλὰς ἔχει σήμερον πλεῖστας Ἠπειρούς καὶ Θεσσαλίας χωρὶς νὰ ἐξέλθῃ τῶν ὀρίων τας.

Πολὺ φοβούμεθα μήπως οἱ πολιτικῖσκοι μας εὐρεθῶσι ποιήσαντες προόδους ἱκανὰς ἀπὸ τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν μᾶς ἠνάγκασαν εἰς ὑπογραφὴν πρωτοκόλλου. Τί περιέργον ἐπὶ τῶν ἡμερῶν των νὰ εὐρέθῃ καὶ ἡ μίξις βελτίων ἢ κατωτέρων τῆς ὑπογραφῆς γελοίας εἰρήνης; τί παράδοξον ἂν ἔφερν τὸν τόπον εἰς τὴν ἀνάγκην τῆς ὑπογραφῆς πλέον γελοίου ἀφοπλισμοῦ; Ἀφοῦ τὸσον τυχοδιωκτικὴν πολιτικὴν διεξάγουσι, τί παράδοξον ἂν ἐφαρμοσθῇ κατ' αὐτῶν ὑπὸ τῆς Εὐρώπης τὸ ἀστυνομικὸν πλεόν μέτρον τοῦτο, ἀπαρλλάκτως ὅπως εἰς πόλιν μεστὴν κακούργων καὶ πονηρῶν ἀπγορεύεται σωφρόνως ἡ ὀπλοφορὴ πρὸς πρόληψιν δεινῶν; Καὶ ἐννοεῖτε βελτίως πόση εἶνε ἡ διαφορὰ τῆς ποιότητος μεταξὺ τοῦ ἀπαγομένου εἰς τὴν ἀστυνομίαν διὰ πράξεις διατάξεως ἀστυνομικῆς, ἐπειδὴ εὖρον ἐπ' αὐτοῦ κρυμμένον σουγιάρ τινα, καὶ μεταξὺ τοῦ συλλαμβανομένου τοῦλάχιστον ἐπ' αὐτοφῶρα ὡς ποιήσαντος χρῆσιν ὄπλου ἐν ἐπιθέσει ἢ ἐν ἀμύνῃ. Ποῖον τὸ πλεόν ἐπαίσχυντον; Καὶ μήπως οἱ πολιτικῖσκοι μας ὤπλισαν τὸν τόπον δι' ἄλλον λόγον μεγαλοφρονέστερον, ἢ μόνον διὰ νὰ μεταχειρισθῶσι τὸ φαινόμενον τοῦτο πρὸς τέλος τῆς τυχοδιωκτικῆς των πορείας, ὅπως ὁ τσολιάς ἐκεῖνος φέρει τὰ ὄπλα διὰ μέσου φιλησῶν πολιτῶν ἵνα ἐπιβάλληται εἰς τὰ κατοικοκλεφτικὰ τεχνάσματά του;

ΟΡΑ. « ὁ ἑλληνικὸς λαὸς — σήμερον θυνάμεθα νὰ » τὸ εἴπωμεν — διὰ τοῦτο κυρίως ὑπερέβη πάντα ἄλλοι ὡς » πρὸς τὴν πατριωτικὴν αὐταπάρνησιν, κατὰ τὴν πρόσφατον κρίσιν, διότι ἔπραξεν ὅ, τι ἔπραξεν . . . ἐνῶ ἐπίστευεν . . . » ὅτι χρησιμεύει εἰς ἀπλήν θεατρικὴν παράστασιν ». (Φύλ. ἀριθ. 159, σελ. 2).

ΑΣΜΟΔΑΙΟΣ. Ἡ ἀνωτέρω ἰδέα εἶναι καθ' ὅλα ἀξία τοῦ Σκαπίνου. Τίς δὲ ὁ πρῶτος ὑποκριτὴς τῆς κωμῶδίας, ἢ καὶ ἐσκόπει μόνον ν' ἀπατήσῃ τὴν Εὐρώπην; — Ὁ κ. Τρικουπῆ

Ἐρωτηθεὶς ποτε ὁ Goethe περί τινος σκοτεινοῦ χωρίου ἔν τινι συγγράμματι αὐτοῦ, ἀπήντησεν, ὅτι ἄλλοτε μὲν ὁ Θεὸς καὶ αὐτὸς μόνος ἐγένωσκον τὴν ἔννοιαν αὐτοῦ, ἀλλ' ἤδη καὶ αὐτὸς ἔχασε τὸν μῖτον τῆς ἐρμηνείας τοῦ κειμένου, τὸ ὅποσον ἐπομένως τοῦ λοιποῦ μόνος ὁ Θεὸς τὸ ἔννοεῖ. Τοιαῦτα εἶναι πολλάκις τὰ κείμενα τῶν βυζαντινῶν διπλωματικῶν ἐγγράφων, ὧν τὸ ἡμέτερον ὑπουργεῖον τῶν ἐξωτερικῶν ἐτήρησε τὴν παρὰδοξίν. Οἱ ξένοι συχνάκις δὲν τὰ ἔννοοῦσι, οὐδ' αὐτοὶ δ' ἐπίστευσι οἱ συντάκται τῶν, μένουσι δὲ μόνον κκατληπτὰ παρὰ τοῦ Θεοῦ τῶν Βυζαντινῶν.

Ὁ ἀξιότιμος κ. Ο. Τριγγούνης, ἑκατονταετής, ὑπηρετήσας κατὰ τὸν πόλεμον τοῦ 1821, δι' ἀναφορᾶς αὐτοῦ πρὸς τὸν κ. ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν ὑπουργῶν, ζητεῖ νὰ κκαταταχθῆ παρ' αὐτοῦ εἰς τι σῶμα, καὶ ζητεῖ ἵππον, διότι, ἕνεκα τῆς ἡλικίας του, οἱ πόδες του δὲν εἶναι στερεοί. Νομίζομεν, ὅτι ὁ ἔκτακτος ἑκατοντούτης ἠδύνατο καὶ ἀπ' εὐθείας, ἄνευ τῆς παρεμβάσεως τοῦ ὑπουργοῦ, νὰ ζητήσῃ τὴν κατάταξίν του εἰς τὸ σῶμα τοῦ ἵππικοῦ, διὰ νὰ ἔχῃ καὶ ἵππον, ἀφοῦ προηγουμένως ἐκρίνετο ἰκανὸς διὰ τὴν ὑπηρεσίαν ὑπὸ τῆς ἀρμοδίας ὑγειονομικῆς ἀρχῆς. Ἐπειδὴ, κατὰ τὸν ἔξοχον φυσιολόγον Flourens, ὁ ἀνώτατος ὄρος τῆς ἡλικίας τοῦ ἀνθρώπου εἶναι διακόσια ἔτη, ὁ ἀξιότιμος κ. Τριγγούνης δύναται ἐπὶ μακρὸν ἀκόμη νὰ ὑπηρετῇ τὴν πατρίδα. Εὐτυχῆς αὕτη, τοιαύτης ἐμπνεούσας ἀποκρνήσεις!

Τὸ ὑπουργεῖον τῶν στρατιωτικῶν συγκοινωνεῖ ἤδη μὲ τὸ φρουρχεῖον Πειραιῶς διὰ τηλεφώνου. Ἐὰν ἡ κυβέρνησις περιωρίζετο μόνον εἰς τοιαῦτα παιγνιδάκια εὐθηνὰ καὶ μὴ ἐνοχλοῦντα τοὺς φορολογουμένους πολίτας ἀπὸ τῆς ἐργασίας των, οὐδεὶς εἶχε νὰ εἴπῃ τι κκατ' αὐτῆς. Ἐπικινουμέν λοιπὸν τὸ ἀθῶον παιγνίδιον τῆς τηλεφωνικῆς συγκοινωνίας τῶν στρατιωτικῶν ἀρχῶν Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς.

Καὶ ἄλλο παιγνιδάκι ἐκ τῶν ἀθῶων (jeux innocents). Ἡλεκτρικὸν φῶς εἰς τὰ προχώματα τοῦ Πειραιῶς!

Τὸ εἶπεν ὁ σοφὸς Δαχρῆνος: «Εἰς τὸ στάδιον τῆς προοδευτικῆς ἀνελιξέως του, ὁ ἀνθρώπος ἐπὶ μακρὸν χρόνον σταματᾷ εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ πιθήκου».

Δικτὶ ὁ κ. Τσόχας προὔτιμησε διὰ τὴν πρόσοψιν τοῦ θεάτρου του τὰ προσωπεῖα τῆς Κωμωδίας καὶ τῆς Τραγωδίας, καὶ δὲν ἔθετε καλλίτερον ἐκεῖ ἐπὶ τὰ ἐκμαγεῖα τῶν κ. κ. Κουμουνοῦρου καὶ Τρικουπῆ, ὧν ἕκαστος εἶνε κωμικοτραγικὸν συγχρόνως πρόσωπον;

ΠΡΕΣΒΕΙΣ. Μωρ' ἀδελφέ, δικιάσκαμε τὴ διακοίνωσί σου, Μὰ τίποτε δὲ νοιώσκαμε. Γιά πὲς μας 'ς τὴ ζωή σου:

Δέχσκα ἢ δὲν δέχσκα; — Τὰ πέρνει ἢ ἀρνεῖται; Πολεμικὸς, εἰρηνικὸς; πὲς κκαθὰ τί εἶσαι;

ΚΟΙΜΟΜΝΑΟΥΡΟΣ. Ἄρνησι ἢ παρὰδοχή, πόλεμος ἢ εἰρήνη; Δὲν εἰμπορεῖ ἀπάντησι καὶ μὲ τὰ δυὸ νὰ γείνη;

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ οἱ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ συνδρομηταὶ τοῦ Ἀσμοδαίου, ὧν ἡ συνδρομὴ ἔληξε τὴν 31 Δεκεμβρίου, νὰ ἀνανεώσωσιν αὐτὴν ἐγκαίρως, ἀποστέλλοντες πρὸς τὴν διεύθυνσιν τὸ ἀντίτιμον αὐτῆς, ἵνα μὴ διακοπῇ ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου. Πρὸς τοῦτοις παρακαλοῦνται οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐγγράψωσι συνδρομηταὶ νὰ γνωστοποιήσωσι τοῦτο εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς ἐφημερίδος ἐν ὁδῷ Σταδίου ἀριθ. 14 ἀπέναντι τῆς Πιστωτ. Τραπεζῆς, ἀποστέλλοντες συγχρόνως καὶ τὴν ἐτήσιαν συνδρομὴν. Τὸ φύλλον πωλεῖται ἐν τῷ γραφείῳ καὶ ἀνά τὰς ὁδοὺς ἀντιλεπ. 15.

Ὁ Ἀσμοδαῖος θὰ ἐκδίδεται καὶ ἐκτάκτως ὡσάκις ἡ ἀθηναϊκὴ κοινωνία τῷ παρέχει ἀφθονοτέραν τροφήν.

Ὁ Ἀσμοδαῖος δημοσιεύει εἰδοποιήσεις καὶ μὲ εἰκόνας.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου Ἀδελφῶν Περρῆ.